ὁδοῦ ἔστιν εὑρεῖν. καὶ ὡς ἦν σκληθρα τῶν ξυλοκόπων ἔβαλεν
φίνα ἐς τὸ ξύλον. καὶ ἐπὶ δὲ τὴν χρῆσιν ἀνεχώρησεν ὁ κυνός ἐκεῖνος
ἦλθεν καὶ ἐμαίνετο, καὶ ὡς μεμελετηκὼς ὁδοῦ ἦν ἔκαμνε τὰ ὅμοια. καὶ
κατὰ τὴν τρίζοντας ἐπιπέσθησαν τὰ ὀρχήστρας ἐς τὸ ὀχυρωμένον ξύ
λον, καὶ ἐστρίχθησαν τόσον, ὅτι ὀλίγου θύμησε καὶ ἔμενε κρεμασμένη
ἐκεῖ. καὶ ἰδοὺ καὶ ὁ κυνὸς ὁ ξυλοκόπος ἦλθε, καὶ πύρεν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὴν
ἐσκόλωσε. τοιούτος λοιπὸς θέλει φάθη καὶ σὺ ἐκεῖ τοιοῦτα μεταχει
θῆς. τότε ὀρχηστάς ἦταν, ἐγνωρίζω ἀδελφὲ ὅσα ὑρίσεις. ἀ
μὴ ἤξουρε κανεὶς ὅτι δεν θὲ ἐφθονεμένον δὲ καὶ κακὰ φρονεμένον φα
γεῖ νὰ ἔμεθεν ἐς τοὺς βασιλεῖς, ἀμὴ καὶ δὲ δόξαν ὁδοῦ μερεύο
βαν ὀφίλοι, καὶ λυφοποῦσαν ὀἐχθροί. τὸ λοιπὸν μεγεφθεῖς ἐφθῆς κυνὶ
ἦν ὁδοῦ ἀνακαινόσουν τὰς μὲ ὀλίγον. ὁ κυνός ὑρίσκεν κόκκα
λον ξηρὸν, καὶ τὸ φοβιχεύρεται, ὁ δὲ μεγαλοφρόνιμος ἀφόβητος
ἀφορεμὴν γυρεύῃ νὰ λιμεθῇ. ὡσὰν τὸ λέον τάρι ὁδοῦ κυνηγᾶ
μενὸν, καὶ ὡσὰν τύχῃ κοιμήμε, ἀφήνῃ τὸν μενὸν, καὶ κυνηγᾶ
τὴν κοιμήμεν. δὲν ἤξουρε καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ κυνός ὡσὰν ἐδὲ φο
βὴν χέρεται, καὶ φοβεμενούμενος σὰ τὴν οὐρὰν δὲ τὸ φωμῆ,
ἀμὴ ὁ μέγας ἔλεφας δὲν κάμνῃ ἕτζη, ἀμὴ τὸ ἐναντίον ὅλον
τὸν ὀφάγον ζοφὴν δὲν καὶ κὰ δέχεται νὰ τὴν φωμῆ. μόλις μὲ
μεγάλης κοπαιάς τὴν ἐζώγῃ τὴν ζοφὴν. ὁ μεγαλόφυχος κυνός
λοιπὸν δὲν σέκῃ μόνον ἐς τὰ ὀλίγα νὰ ἦν ἀφεντέρωτος, ἀμὴ
ζητᾶ καὶ ὀφιλόπτοκα νὰ βλὴ φοβιφεντὴς καὶ ὀνομεμένος. καὶ δὲ
νὰ μεγὴν τὸ ὀνομά του ἀφάνεται ἐς τὴν φήμεν τοῦ κόσμου. ἀ
μὴ νὰ ζῇ καὶ νὰ μὴν ὠφελῇ, τί ὠφελος δὲ χῆ. καὶ καὶ γραικὸς,
τοιαύφωρος καὶ ἄθλιος φάγιν, καὶ ἀγιοσυνεῖται οὐφὺς καὶ χαίνεται,
ὡς φαίνῃ τὸ τίδοξον ἐς τὴν θαύμασεν καὶ κατὰ τὸ ἐφιλίζεται. τὸ δὲ
σωνίδῃ φλέγῃ καὶ φαίνεται. καὶ ὁ ἐφεντίς λέγῃ, ἐγνωρίζω τὰ
λογιόν ἀδελφὲ, ἀμὴ ἀμέτρον ἔχῃ φοῦς ἔνας, καὶ ὁ ὁδοῦ δὲν
μετρεῖ τὴν λόγον του, ἀλλὰ τὸ μετρεῖ, καὶ τὸ τίφῃ ἐς φῃ μεγάλον,
καὶ μὴ δὲν κάμνεται ὑφοφέρῃν ἀφόλου. καὶ ἐς τὴν μεγάλον οἱ ἄνθρες καὶ

μεγάλον